

Brabant

- Eigenlijk maken we niets bijzonders mee, zei Lynn. Ze schopte een steentje opzij. De hoofdstraat van het dorp lag er verlaten bij, hoewel de klok op de kerktoren half twee in de middag aangaf.
 - Ik vind het anders genoeg, zei Renee. Ik heb mijn huis moeten verkopen, ik heb mijn schouder gebroken en dan heb ik ook nog in korte tijd drie verschillende bazen gehad.
 - Bazen? Hebben ze daar in de IT geen andere namen voor?
 - Het zal wel, maar ik werk voor een baas.
 - Nee, zei Lynn, volgens mij noem je hem CEO.
 - Hij heet Kees.
 - Zijn ze in dit dorp gelovig, denk je? Het is zo stil. Misschien omdat het zondag is.
 - Ze zijn katholiek. Niemand hier blijft binnen uit angst voor een wrekende God. Het zal wel etenstijd zijn. Zeg, volgens mij is dit het verkeerde dorp. Ik zie nergens een molen, jij wel?
 - Ik hoef geen molen te zien, zei Lynn. Maar over etenstijd gesproken, ik heb onderhand ook honger.
 - Afijn, ik maak dus genoeg mee. Misschien dat jij niets meemaakt.
 - Nee, echt schokkende zaken, die maak ik niet mee.
 - Wees blij.
 - Waarschijnlijk heb ik gewoon mazzel. Maar toch, zelfs als we ergens naar toe gaan, gebeurt er niets bijzonders.
 - Wat wil je dan? vroeg Renee. Bloedstollende avonturen, indrukwekkende vergezichten, een mimespeler die in elkaar geslagen wordt?
- Lynn begon te lachen. Ze duwde Renee een zijstraat in.
- Waar gaan we heen? vroeg Renee.
 - Toen we aan de andere kant van deze rij huizen liepen, zag ik een café. Misschien zijn ze open en kunnen we er een eenvoudige lunch krijgen.
 - Hopelijk hebben ze geen hekel hebben aan vreemdelingen.
 - Je zult hier echt niet met een riek het dorp worden uitgejaagd. Het is nog altijd Brabant.
 - Brabant, zuchtte Renee.
 - Brabant, land van mijn voorvaderen, zei Lynn. Soms, ging ze met een ernstige blik verder, begrijp ik niet waarom we niet in opstand komen.
 - Omdat je te weinig meemaakt?
 - Ik ben niet duidelijk genoeg. Ik bedoel, waarom Brabanders accepteren dat ze geregeerd worden door de dominees uit het noorden.
 - Brabant is nog steeds bezet gebied, zei Renee.
 - We zijn zogenaamd bevrijd door de Geuzen...
 - Onfrisse lui, die Geuzen.
 - Om vervolgens als wingewest te worden uitgebuit. Uiteindelijk hebben we wel gelijke rechten gekregen, maar echt vrij zijn we niet meer geworden.
 - Je vergeet het koningshuis, zei Renee.
 - Ja, ook al zoiets. Wat moeten wij met die Oranjes? De kinderen wordt nota bene op school geleerd dat ze de bezetter als onze bevrijder moeten zien. Geweldig.
 - Maria van Bourgondië, zei Renee. Weet je nog, dat graf in Brugge?
 - Dat vergeet ik nooit meer. Ze rust daar, op haar kist een kleiner kistje, waar het hart van haar zoon in zit. Kom daar maar eens om bij die dominees.
 - Die hebben geen bloed door hun aderen stromen, maar lavendelwater.
- Toen ze de zijstraat uit waren, keken ze om zich heen.
- Waar is het dan? vroeg Renee. Ik zie geen café.
- Lynn wees naar een paar bomen, die vlak voor een klein gebouw stonden.
- Daar is het, denk ik.
 - Achter die bomen?
 - Volgens mij is de herberg nog in originele staat, anders waren die bomen wel vervangen door

reclameborden.

- Laten we dan gaan kijken.

Ze liepen nieuwsgierig naar het kleine gebouw, dat inderdaad een café bleek te zijn. Maar het was gesloten, aan het bordje achter de deur te zien.

- Jammer, het is dicht, zei Renee.

- Het is zondag na de kerk en het café is gesloten? zei Lynn verbaasd. Werkelijk, geen enkele traditie wordt nog in ere gehouden.

- Misschien is het café overgenomen door iemand uit het noorden.

- Dat zou best kunnen, zei Lynn. Dan zit de kastelein nu zijn zondige bestaan te overdenken.

- Waarschijnlijk niet, zei Renee. Het zijn dan wel protestanten, maar de mens is eerder een egoïst dan een gelovige. Hij doet hoogstens alsof.

- Dat vind ik nou mooi aan Brabant. Je kunt met de pastoor een glas bier achterover slaan en toch nog even goeie vrienden blijven.

- Het herinnert me aan een artikel dat ik eens las, zei Renee. Een journalist die een pastoor moest gaan interviewen, zag daar zeer tegenop. Hij was namelijk niet gelovig. Maar toen de pastoor hem ontving, had die een pracht van een wijn klaar staan. Hij wilde eerst gezellig met de journalist een glaasje drinken en dan pas over het geloof praten. De journalist was toevallig een wijnkenner. Uiteindelijk werden ze de beste vrienden.

- Echt Brabants, zei Lynn tevreden. Weet je wat we gaan doen? We gaan een eind rijden, dan nemen we onderweg wel iets te eten.

- Mij best, volgens mij hebben ze hier niet eens een molen. Waar wil je heen?

- Naar de heide. Ik wil gaan wandelen. Ik wil een stoffig zandpad onder mijn voeten voelen, zoals ook mijn voorvaderen over de paden hebben gelopen.

- Ik vrees dat het niet dezelfde paden zijn, zei Renee, maar de gedachte is mij sympathiek.

Ze slenterden in de richting van de auto, die een paar straten verderop voor een woonhuis stond.

- Vind je het niet een geruststellende gedachte? vroeg Lynn, dat je zult eindigen in de grond waar je voorouders rusten?

- Dan zou ik naar Frankrijk moeten gaan, daar hadden mijn voorouders een landgoed.

- O ja, dat is waar. Vergat ik even.

- Ik neem aan, dat het voor jou wel een geruststellende gedachte is?

- Absoluut, zei Lynn. Als ik op de zandgronden sta, liefst midden op de hei, dan voel ik duizenden familieleden om me heen. Mijn voorouders die hier ooit geleefd hebben, alsof ze me thuis verwelkomen.

Renee glimlachte.

- Eigenlijk ben je een romantische ziel, zei ze. Dat zou je niet achter jou zoeken.

- Alleen maar als het om de grond gaat. Ik zou doodgaan van ellende, als ik op de klei moest wonen.

- Tussen de protestanten.

Lynn rilde.

- Het zijn ook maar mensen, zei Renee.

- Ja, die naar het zuiden komen om vakantie te vieren, omdat het hier nog gezellig is.

- Weet je nog, die man in het vestingstadje, die zo nijdig keek omdat wij liepen te lachen op een zondagochtend?

- De zuurpruim. Waar staat je auto eigenlijk?

- Een stukje verder, je zult nog even geduld moeten hebben.

- Voordat, zei Lynn dromerig, ik weer het rulle zand onder mijn voeten zal voelen.

- Voordat je voorvaderen je weer eens langs zien komen.

- Gastvrij, dat zijn ze. Het is de traditie. Gastvrij en goedmoedig.

- Dat is zo, zei Renee. Je bent een goede gastvrouw.

- Jij ook, al ben je dan een arrogante Franse bitch.

- Zeg! zei Renee, moet jij een klap?

- Zie je, zei Lynn triomfantelijk, je bent duidelijk geen Brabantse sedert vele generaties. Die malen daar niet om.

- Nee, wij Fransen lijden niet aan hallucinaties, zoals sommige boerentrienen.
- O ja? Wel als je dadelijk een knal voor je kop krijgt!
- Zo zie je maar, lachte Renee. Weer een traditie die verloren gaat.